У луках гра сумна сопілок.
Хіба пашня зросла безсило?
Чи між пшеничних, житніх піль
вродились колоси сліпі?
Чи корінь вітер-сонце сушить?
Чи не справдився сон пастуший —
багатство золотих черед,
розшитий ременем намет,
чемерка бита та наопліч
і сплетений аркан з коноплі?
Або вода знесла шувар,
і млин, і села в хижий яр?
У луках гра сумна сопілок.
Не хмарилось і не горіло,
і хліб зернистий не поліг,
і вершиться вежасто стіг.
По сіль, мабуть, ідуть підводи
чи десятину — княжий поділ
везуть до двору й до церков.
Були жнива і будуть знов.
Чорнозем споконвіку родить.
І світ — мов гончара розводи,
немов квітник з-перед вікна.
Чому сопілок гра сумна?